

Vấn Đáp (7)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[03/06/2026 - 02:12 - anhlibrary]

Hỏi:

Đạ kính bạch Sư, kính thưa cả lớp. Chúng ta đến với câu hỏi đầu tiên của buổi tối hôm nay. Bạch Sư, công thức $1 + 13 + 25$, $1 + 13 + 14$, số 1 đều giống nhau. Xin Sư giảng về điều này.

Đáp:

Cái câu này của ai? tại vì nó có hai cách trả lời, là cái người mà mình thấy họ có hiểu biết nhiều thì mình nói khác, còn người mà dốt đặc hỏi mình nói khác.

Sở dĩ mà Tâm mà mình thấy mình mở cái bản đồ ra mình thấy nguyên cái cột dọc 121 mà tại sao tôi gom nó thành 1, không phải tôi gom, trong kinh gom, chứ không phải tôi gom. Tâm chỉ là biết thôi, không thiện ác, phạm Thánh nhớ nha. Nhưng mà sở dĩ nó được gọi là thiện ác, phạm Thánh là bởi vì nó dựa vào ba điều kiện sau đây, bây giờ ghi nè, Tâm chỉ là biết thôi.

1/ Một, Tâm ấy nương Căn nào trong 6 Căn? (Tâm nương thần kinh thị giác gọi là Tâm nhãn thức...Tâm nương ý vật thì gọi là Tâm ý thức,).

2/ Tâm biết cảnh nào trong 6 Cảnh (Tâm biết cảnh sắc tức là màu sắc và hình dáng, thì gọi là tâm nhãn thức...Tâm biết cảnh trừu tượng thì gọi là Tâm ý thức, Tâm biết cảnh niết bàn gọi là Tâm siêu thế).

3/ Tâm sở nào đi kèm với Tâm ấy (14 đi kèm gọi là Tâm bất thiện, 25 đi kèm gọi là Tâm thiện). Tâm có trí tuệ đi kèm để biết cảnh đời gọi là Tâm hiệp thế hợp trí. Tâm có trí tuệ đi kèm để biết cảnh niết bàn thì gọi là Tâm siêu thế.

Vậy đó hiểu không? Đó bây giờ nó mới ra tại sao có 1 phải không? nó có một thôi, nhưng mà nó phải cộng với ba cái điều kiện này nó mới thành ra Tâm gì?

Tức là nước. Nước thì chỉ có một nhưng mà sử dụng là nước súp hay là nước chè hay là nước cháo là bởi vì nó cộng với cái gì? Chỉ nước thì chỉ có một thôi. Nghe hiểu không? Cái này bữa hôm nói rồi, nhưng mà đó lo đi nhảy dù cái nó rớt bài hết rồi, mà hên chứ còn đi chèo xuống nó rớt dưới nước nữa lên còn đứng cái xà lỗn thôi. Bởi tôi sợ đi chơi lắm.

Hỏi:

Kính bạch Sư câu hỏi là xin Sư cho biết khái niệm Bồ Tát theo Nam Truyền và Bắc Truyền.

Đáp:

Theo Nam Truyền Bồ Tát có ba đó đều là người cầu giải thoát nhưng mà do ba cái trình độ khác nhau.

1/ Có người không cần thầy mà lại muốn có trò. Đó là toàn giác. Bồ Tát toàn giác chưa chứng đạo. Chưa chứng đạo là Bồ Tát toàn giác.

2/ Hạng thứ hai, không thích có thầy mà cũng không muốn có trò, hạng Độc giác.

3/ Rồi hạng thứ ba đó là phải cần thầy. Còn về trò thì tùy duyên. Thì cái hạng này gọi là Thịnh văn giác.

Khi chứng rồi thì gọi là Toàn giác, Độc giác, Thịnh văn giác. Còn khi chưa chứng đều gọi là bồ tát. Có một điều là thêm cái chữ kia nữa. Bồ Tát toàn giác, Bồ Tát Độc Giác, Bồ Tát Thịnh Văn Giác. Hiểu không ta? Mà ghi kịp không? Xong chưa, đó là Nam Truyền nó còn dài nữa (muốn biết thêm xem đuôi sách Nhật Tụng Kalama 2). Trong quan điểm của Nam Truyền, ngày nào chưa chứng Thánh quả đều còn là phàm phu.

Ở đây chung quanh Bắc Truyền không? Nhưng mà hỏi tôi cũng phải nói luôn. Quý vị chuyên nghiệp hơn tôi. Riêng Bồ Tát bên Bắc Truyền thì về vị trí trật tự được xếp cao hơn A La Hán Thịnh Văn. Những vị đại La Hán như Ngài Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên, A Nan, Ca Diếp, La Hầu La...Sau nhiều kiếp nỗ lực tu hành đều sẽ thành Phật như Phật Thích Ca vậy. Đó là quan điểm của kinh Pháp Hoa. Theo quan điểm này, một vị La Hán Thịnh Văn nhờ dứt sạch phiền não nên việc tu tập Ba la mật sẽ ngàn lần dễ dàng hơn phàm phu và bất cứ ai bây giờ thiếu trí, thiếu phước, thiếu hùng lực. Thiếu phước, thiếu trí, thiếu hùng lực chỉ cần chứng quả La Hán Thịnh văn thì sẽ có đủ Bi, Trí, Dũng để hoàn tất Phật đạo.

Theo Nam Truyền thì một người đã chứng sơ quả Thịnh văn (đắc đạo nhờ thầy dạy) thì tuy hết lòng kính Phật nhưng không còn đủ điều kiện tâm lý để phát nguyện Phật đạo. Vị này chỉ còn tối đa bảy kiếp luân hồi đó. Đó là câu trả lời.

Hỏi:

Kính bạch Sư, con xin qua câu hỏi tiếp theo. Người trí nhiều có cần trải qua hoặc là biết tất cả các tầng tuệ khi chứng đạo hay không?

Đáp:

Ai hỏi vậy? Hồi sáng cô ngủ hay cô thức vậy? Bên thiền quán có nói cái đó không? Đó. Cái mặt của cô, cô ngủ chưa có đủ giấc. Tôi kêu cô uống thêm đi. Uống thêm, tôi đã xúi không biết bao nhiêu người rồi. Uống thêm vô bummer. Dạ. Vậy có câu trả lời rồi ạ.

Hỏi:

Dạ. Con xin qua câu hỏi tiếp theo. Bạch Sư. Dạ. Dạ con xin lỗi nhưng mà con muốn hỏi lại cho rõ một xíu ạ. Ví dụ như là nếu mà người trí nhiều thì ngay lập tức trong nháy mắt là họ có thể chứng đạo thì phải biết tất cả các cái loại...

Đáp:

Không phải biết mà tất cả những khía cạnh, sợ nè, chán nè, lãnh đạm nó có chung một lúc. Có hiểu không? Thí dụ như bây giờ nè, hồi sáng tôi nói mà cô lo ngủ cổ ngáy quá lớn đi. Một sinh viên nghèo thì vừa phải đi kiếm tiền riêng, lo việc nhà, lo cho con nhỏ bạn gái, rồi phải chữa bệnh cho chính mình, rồi lo bài vở ở trường. Hiểu không? Còn cái đứa đại gia nó không có cần, nó cứ cắm đầu nó học thôi. Nó chỉ cắm đầu nó học nhưng mà trong những trong lúc đó tất cả những chuyện kia cũng được giải quyết phải không ta? Cái ngày mà phụ nữ quốc tế đó là nó nhiều khi nó bận quá nó chỉ kêu, nó chỉ order người đem hoa tới được không? Socola với hoa hồng được không? Và nhiều người Phật tử Việt Nam học sử mà không biết tại sao mà giỗ tổ Hùng Vương ngày 10 tháng 3 biết không? là 8 tháng 3 quên mà mua quà thì ngày 10 là ngày giỗ, thì những cái chuyện đó bắt buộc phải biết, vua mà rất là dở tại hồi xưa là không có Grab chứ nếu có là đâu có giỗ cận dữ vậy, có biết không? mà tôi ghét nhất là biết thì biết, tại sao cười đó là sử đó.

Hỏi:

Dạ bạch Sư, tự nhiên mình nhận được những tin nhắn không đúng, hoang tưởng về Sư của mình hoặc là nên làm gì, phản ứng như thế nào khi tình cờ lên mạng xã hội thấy người ta nói không hay về Sư của mình, liệu có nên nói lại cho Sư của mình biết nội dung không ạ?

Đáp:

Tôi nghe các vị nói thế này. Thời xưa đó cái chuyện này tôi có đọc, là có cái cô đó thời chiến, thời chiến tranh cô thất lạc gia đình, rồi cô được một cái ông nhà giàu cru mang, cô thất lạc gia đình rồi được một ông nhà giàu cru mang lấy cô về làm vợ và sanh một dây liền tù tì là bốn năm đứa con, mà ông là dân làm ăn cho nên lâu lâu về một lần, cứ mỗi lần về là bà có mang, mà tổng cộng là bốn năm đứa gì đó, thì dĩ nhiên là cũng có đưa tiền cho bà xài với tiền chợ, tiền lo con, tiền lo việc nhà, hiểu không, rồi ông lại đi, thì bữa đó cái cô này ở nhà mình cô thôi với bầy con, thì có nhỏ hàng xóm nó qua, nó nói tao nói thiệt với mày, tao thấy đời mày mà tao thấy tiếc, mày đẹp chứ phải mày xấu, phải không? mày cũng có bằng tú tài. Cái tuổi mày đáng được một thằng chồng nó lãng mạn, đẹp trai, cơ bắp, chăm sóc, rủ rê đi chơi du lịch, mua sắm chứ có đâu mà tuổi này mới có 30 ngoài mà cái gì đâu mà tối ngày quần quật, quần quật như là cái bà cụ non, một lần nó nói, nhỏ này im ra không nói. Lần thứ hai nhỏ này cũng không nói, tới lần thứ ba cái nhỏ này nói, tao không muốn gặp mày nữa. Những cái chuyện mày nói tao biết hết thì thôi hãy để nó chìm xuống để cho tao được sống đại khờ với bầy con của tao với thằng chồng cà chớn. Bây giờ mày nói ra hết rồi tao thấy tao nản quá, hiểu không? Ở đây cũng vậy.

Chuyện đầu tiên là Sư của mình là mình đã bậy rồi. Chuyện thứ hai nữa đó nếu mà ông có bậy, mà ông có cái gì giúp cho mình được hay không, hiểu không ta? Thì mình chỉ cắt ngay cái khúc đó thôi. Hiểu không? Chứ còn mà mình bận tâm ngoài, ở đây tôi biết mạng xã hội nó sẽ chửi khi mà nó nghe tới chỗ này.

Còn mà mình thấy không ổn thì bỏ ông luôn. Hiểu không? Chứ còn bận tâm nó mệt lắm. Bây giờ các vị muốn tôi nói thiệt không? Trong lớp này hiện giờ tôi có thương mấy người, thương thâm, mà tôi xin thề độc là tôi không có dám điều tra cái đời tư người đó, bởi vì ai cũng có vấn đề hết. Hiểu

không? Thôi thì trước khi chia tay tôi yêu trong đại khờ và chia tay trong thơ ngây và tiếp tục nghĩ đẹp về nhau. Hiểu không? Còn nếu mà tối nay tôi về thấy không xong, thì tôi viết tên một dọc ra bắt đầu tôi xóa từng tên. Cái tên nào thấy không ổn tôi xóa, xóa, rồi tới hồi chia tay, tôi đem tôi đốt xong, chứ còn kêu tôi thương quý vị mà tôi điều tra quý vị đó thứ nhất nó mệt, thứ hai nó không có biết mức chính xác tới bao nhiêu, mà cái thứ ba nữa là tôi còn nhiều việc khác để tôi làm, hiểu không ta, nếu quý vị bê bối như tôi nghĩ như tin đồn thì tự tôi sẽ bỏ bàn cân tôi coi cái bê bối đó so với cái ưu điểm các vị, cái nào nặng? hiểu? Thì nếu tôi thấy cái ưu điểm nó nhẹ quá thì thôi nghỉ, nghỉ chơi. Còn mà cái ưu điểm nào các vị cần thì tôi chỉ chăm ngay chỗ đó thôi. Thí dụ như bây giờ cô Diệu Tâm nè, bởi dọn dẹp nhà rất là gọn, rất là siêng, nấu ăn rất là ngon, chu đáo, trời mưa, trời tuyết cũng xuống chăm sóc, thì tôi chỉ cần nhiều đó thôi, chứ tự nhiên tôi đại gì tôi đi điều tra, rồi trước, rồi sau tôi thấy cái đó...Quý vị có thấy cần không? với tôi không? Không phải tôi lợi dụng cô Diệu Tâm, tôi nói thiệt, tôi không có ý lợi dụng đâu. Nhưng mà tôi nói thiệt trong cái mấy ngày học này, thì tôi cần bà là bà siêng việc nhà, nấu ăn ngon, chứ như hồi trưa ai nấu dở ẹc à. Mà cái người hồi trưa đó lý lịch như pha lê, hiểu không? Lý lịch như pha lê mà nấu ăn dở ẹc à thì tôi không cần. Tôi quý lắm, quý lý lịch nó đẹp lắm thì tôi sẽ xin cái hình về tôi thờ, có. Nhưng mà để nấu ăn, để đặt chân, đặt tay vô bếp của tôi, thì tôi phải kiểm cái bà nào nấu ăn ngon, hiểu không? Thì tôi không biết quý vị nói Sư mình là Sư ai. Tôi nghe chắc là tôi, nhưng mà tôi cũng phân vân không biết mình có đáng được gọi là Sư mình không? tại vì quý vị nhiều Sư mình lắm.

Nhưng mà tôi chỉ nói chung thôi, thì mình coi cái người nó giúp được gì cho mình, mình khai thác được cái gì còn không thôi, chứ còn mà cái mạng xã hội thì tôi theo tôi biết, thì trên mạng xã hội khó ai mà có chút tiếng tăm mà được yên thân lắm, khó lắm. Và tôi còn biết chuyện động trời nữa. Đó là trong cái giới mà nghệ sĩ nó có trường hợp là người ta cố tình tạo scandal để nổi tiếng. Đó là con đường nhanh nhất.

Người ta chấp nhận bị chảy máu. Hiểu không? Người ta lựa những cái scandal mà nó tương đối là nó vô hại hoặc là nó thuộc về cái loại mà dễ nhạt nhòa thì người ta sẽ cho nó bùng lên. Tại vì khơi khơi muốn cho thiên hạ chú ý rất khó. Mà bây giờ tôi không có làm một cái động tác gì hết mà tự nhiên tôi được nổi tiếng và tôi cũng phải nói thiệt là nhờ tôi không biết bà con nói gì về tôi, tôi không biết nhưng mà tôi nói thật lòng, các vị nhìn cái tướng của tôi mà họ đồn tôi dính líu phụ nữ quý vị có tin không? các vị nhìn tôi coi, tôi nói chuyện có thể là vui, có thể là vui nhưng mà cũng khó à, khó, tại mấy ngày nay tôi có thù, tôi nghĩ nếu mà tôi... có, đừng có cười. Mấy ngày nay tôi nghĩ nếu mà tôi thật sự có sức hút thì những người này, người này, người này, sẽ xuống phòng tôi. Nhưng mà cuối cùng các vị biết ai không? Toàn là cái dân gần đất xa trời không, già chát mà xấu quắc. Thì tôi nghĩ rằng đó là có lẽ bà con phải nghĩ lại, để cho tôi có một cái tuổi già thanh thản, chứ trời đất ơi mấy cái tên mà coi được là không có tên nào xuống mà toàn nó bu thầy Đổng Ân, với Vĩnh Lộc không, tôi biết cái này sẽ có người nghe lại. Tôi nói luôn, tôi tức quá cho tôi nói, như cái cô Thủy mà lái xe đó, là cứ là bu hai thầy chứ có bao giờ bà đi ra đường, bao giờ bà nói chuyện với tôi không? mà tôi đặc biệt mến bà bởi vì tôi muốn về Tiệp, muốn về Tiệp mà bà nói chuyện mà bữa đi nè không biết nói cái gì mà nói lén, mà tôi gần như ghen vậy đó. Mà tôi nói tại sao cái người ngồi đó không phải là tôi, bữa nay tôi phun ra cho hết luôn, mà trời ơi nó khổ biết là bao nhiêu, mà tôi đi dạy học tôi gặp người đẹp nhiều lắm, mà cái thứ mà được được là nó gặp tôi là nó cười cười cái là nó đi à, còn cái thứ mà nó bám tôi ta nói già, xấu, nghèo, bệnh vậy mà đành lòng mà nói tôi về phụ nữ, rồi còn nếu nói về tiền bạc thì tôi yên tâm là tôi không có dây dưa gì, bê bối về tiền bạc là không, tôi nghĩ cuối cùng chỉ còn có cái phụ nữ thôi. Mà mình đồn phải cho nó coi cho nó được chút, phải coi người đó là ai? đấy rồi xong.

Hỏi:

Con xin đến câu hỏi tiếp theo. Tiền oan tức trái có thể sám hối hai tâm từ để làm giảm bớt được không ạ?

Đáp:

À nó như thế này. Trong đạo Phật không có cái chuyện mà bù trừ. Có nghĩa là lấy cái nghiệp thiện mà cân, biết chữ cân không? Chiết khấu, khấu trừ vào cho cái ác thì không. Nhưng mà có cái này, nó không có trừ mà nó có lán, bữa hôm mình nhớ mình có ghi nó không ta? Cái này là trong Kinh Đại Nghiệp Phân Biệt có nói cái trường hợp này.

- Một là nghiệp ác mà nó mạnh nó lấn nghiệp ác yếu. Hiểu không? Bữa đó giải thích gây lười luôn mà bà con ngại như là cái gì?

- Thứ hai là ác nghiệp mạnh lấn Thiện nghiệp yếu.

- Rồi thiện nghiệp, ngược là cũng vậy. Thiện nghiệp mạnh lấn thiện nghiệp yếu.

- Rồi thiện nghiệp mạnh lấn ác nghiệp yếu phải không?

Rồi vậy là nhớ phải không ta? Như vậy thì có lấn chứ không có khấu trừ. Mà lần này nghĩa là gì? Tức là lẽ ra 3:00 chiều nay là bị chém nhưng mà cái kia nó lấn. Cho nên là tạm thời gác qua một bên chứ không có mất. Mà nếu phước nhiều nó lấn riết thì nó lấn đến mức là nó hết cái hạn gọi là trở thành vô hiệu nghiệp.

Nhưng mà đó là trên lý thuyết chứ thực tế cái phước mình có đủ để lấn hay không? Đây, đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai như vậy thì trong đạo Phật có hai chuyện phải nhớ.

1/ Thứ nhất, nếu mà có.. đối với quả trước đi thì ta chỉ có thể dùng cái thiện quả lấn ác quả thôi.

Nhưng mà đối với nhân thì người Phật tử có rất nhiều chuyện để làm đối với nhân. Có nghĩa là sao? Không phải đối với nhân mà bằng nhân, có nghĩa là thay... Nó có hai cách để đối phó với cái tiền oan tức trái.

- Một là dùng cái quả lành đối phó.

- Hai là dùng cái nhân lành đối phó.

Chắc các vị phải ghi cái này rồi. Có hai cách đối phó với cái chuyện oan trái là một, quả xấu là hai. Một là đối phó bằng cái quả lành lớn hơn. Mà muốn có quả lành lớn hơn thì phải tạo nhân lành hoành tráng. Cái thứ hai nữa đó là đối phó bằng nhân lành là sao? Tức là thái độ tâm lý lúc nhận quả xấu. Hiểu không? Ông A, bà B rất là thù tôi. Họ làm đủ cách hết. Thì cái thái độ tâm lý của tôi nó hóa giải được phần nào cái oan trái đó.

Hóa giải bằng cách nào? Một, tôi cư xử dễ thương với họ để cho họ không có thù tôi nữa. Cách hai là tôi sống bằng 25 để cho những lần họ tấn công tôi giống như gió thổi vào cái màn lưới vậy đó. Hiểu không? Đạo Phật có hai cách hóa giải.

- Một là dùng cái quả lành để mà đối phó với quả xấu. Mà cái cách này thì 50 / 50 hên xui.

- Nhưng mà cách thứ hai là hiệu quả cực kỳ. Tức là thái độ tâm lý, phản ứng tâm lý khi mà nhận quả xấu, khi mà đối diện với kẻ thù, thì khi ta lành thì ít ra dầu nó có trở ra trên người của ta thì ta cũng được một cái tâm thái rất là OK. Giống như trong kinh nói cái này hay nè. Ta tu như thế nào mà để mọi cái đòn tấn công của kẻ thù nhắm vào ta nó giống như một đứa con tâm thần mà tấn công bà mẹ vậy đó. Hiểu không? Có ai hiểu đó không? Hiểu thì gật. Tức là mình phải tu làm sao mà tất cả cái đòn thù của thiên hạ nó nhắm vào mình, mình coi nó giống như là những cái củi đấm, cái đá của đứa con tâm thần vậy đó. Có nghĩa là sao? Đau thiệt nhưng mà chỉ đau thể xác thôi. Chứ còn về tinh thần thì mẹ không có đau bởi vì thương quá. Hiểu không? Chứ còn đặng này là đâu phải ai cũng gọi mình là Sư của mình đâu, phải không? Chứ phải mà mỗi người đều là sư của mình thì nó khỏe quá rồi. Còn nhiều đứa nó không thêm kêu Sư của mình mà nó kêu bằng thẳng không, mà nó quên kêu thầy nữa. Có, dạ xong rồi.

Hỏi:

Ở đây có ba câu hỏi có liên quan với nhau. Con xin đọc cái câu sau cùng trước. Kinh trạm xe là một bài kinh rất hay. Theo con biết nếu được Sư có thể giảng về bài kinh này một cách đầy đủ. Trong bài kinh đó đó, thì bài Kinh Trạm xe có nói về các trường hợp linh hồn hay thức tái sinh hay đầu thai vào trong các giai đoạn mang thai suốt thời kỳ mang thai. Xin Sư giảng rõ thêm về phần này trong bài Kinh Trạm xe. Và câu hỏi chính là theo khoa học trứng và tinh trùng được thụ tinh tạo thành phôi thì sẽ thành một cơ thể. Nhưng tại sao có rất nhiều người điều trị vô sinh và nhiều lần đưa phôi thai vào tử cung nhưng lại thất bại? Mặc dù về cơ thể học người mẹ hoàn toàn bình thường, giải thích theo Phật pháp thì như thế nào?

Đáp:

Thứ nhất, bà con mở giùm tôi cái Kinh Trung Bộ. Thì hỏi này trước khi tôi tan lớp có người hỏi tôi nhờ tôi giải thích cái Kinh Trạm xe, mà tôi thưa với bà con rằng không biết là quý vị đó đọc hay là quý vị nghe giảng. Kinh Trạm xe. Đọc hay nghe giảng? Thưa với bà con, kinh Trạm xe mà tôi biết là không có nói cái vụ tái sinh mà nói về Tứ Niệm Xứ, nói về Tam học mà qua cái cấu trúc thất tịnh.

Ghi lại nội dung đó đi rồi tôi nay về coi có phải không? Kinh trạm xe có nội dung là trình bày Tam học, trình bày Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ tức là Tuệ học đó. Trình bày Tam học, đặc biệt là Tứ Niệm Xứ qua cái hệ thống Thất tịnh, tức là Giới tịnh, Tâm tịnh, Kiến tịnh chứ không có nói gì cái vụ mà tái sinh đầu đời. Nếu có, thì có nói một phần rất là nhẹ trong chú giải của kinh đó, chứ còn bản thân kinh đó thì không có. Nhớ nha. Rồi chuyện thứ hai, nhưng mà dĩ nhiên hễ cần nói thì chúng tôi sẽ nói, nhưng mà tôi xác định là nội dung cái mà tôi nói không phải là Kinh Trạm xe, bởi Kinh Trạm xe không có nội dung đó.

Rồi cái thứ hai đó là các vị mở lại Tăng Chi Bộ Kinh phần ba pháp, đương nhiên thì cái đó phải đọc thêm cái chú giải. Nhưng mà cái chú giải đó thì bản dịch tiếng Việt chưa có một cách chính thức nhưng mà có ở cái dạng mà coi như là nội bộ thì có, đó là bản dịch của tôi. Các vị tìm cho bằng được cái bản mà một bộ bài giảng của tôi về Kinh Tạng cái phần bài giảng về Tăng Chi Bộ Kinh. Việt Nam mình có cách nào? Bây giờ cô Diễm rất là thân với cô Trang, thì cô Trang hiện giờ đang giữ cái bộ đó, về kiếm cái Tăng Chi Bộ Kinh mà cái phần ba pháp thì trong đó nói rất rõ. Đức Phật dạy thế này. Thiếu một trong ba điều kiện sau đây thì một bào thai không thể hình thành nên phôi.

- Một là không có trứng của mẹ.
- Hai là không có tinh trùng của cha.
- Ba là không có thức tái sinh vào thời điểm đó.

Nếu mà không có thức tái sinh thì coi như là chỉ hai cái kia đó thì nó tự hủy. Hiểu không? Tôi còn nhớ chính xác luôn cái thức tái sinh ở chỗ đó. Đức Phật dùng cái chữ gì nữa?

Thức tái sinh trong trường hợp đó gọi là: gandhabba (huong âm). Hương âm đó là dịch sát tiếng Tàu, có nghĩa là cái thức tái sinh. Từ Pali này còn có một chữ đồng nghĩa nữa đó là Sambhavesi.

- Sambha là sự tái sinh.
- Esi là người kiếm tìm.

Cộng lại Sambhavesi là cái người kiếm tìm bào thai mẹ hay là kiếm tìm cái chỗ tái sinh. Người kiếm tìm bào thai mẹ hay là cảnh giới tái sinh. Hiểu không? Đó, mà các vị biết nói cái này mới thấy ghê nè.

Theo trong giáo lý A Tỳ Đàm thì không có trường hợp trung âm. Trung âm chữ trung viết lớn.

Trung Âm (antarabhāva), tức giai đoạn thần thức vất vưởng chưa tìm ra chỗ tái sinh trong thời gian 49 ngày sau khi mất. Tức là A Tỳ Đàm chết rồi là đi liền chứ không có cái vụ mà vất vưởng, mà sẵn mình nhớ hễ nói trung âm là nhớ tiếng phạn kêu cái gì?

- antara là ở giữa.
- bhāva là trạng thái.

Nhớ nha, antara là ở giữa. Ba cái điều kiện là này có rồi. Cái thứ ba là thức tái sinh nương gá vào, không có thức tái sinh nương gá vào. Hiểu không ta?

Tôi thấy, tôi thêm có chừng 10 ngày mà cho bà con hỏi này nè. Hiểu không ta? Bà con hình như học lạ hơn là tôi để tự tôi giảng. Chắc cái này qua Úc mình áp dụng cái chiêu này được. Nhưng mà sợ nó hỏi tầm bậy. Nó hỏi tầm lum vậy đó. Hỏi Sư thích ông thầy kia không nữa là thấy bà luôn. Hoặc là Sư có mền con không? sợ hỏi đó lắm. Có, có nhiều tay... ở đây là mình chặn, chứ không chặn là nó hỏi cỡ đó nhiều lắm, nhìn cái mặt mình biết, chứ còn mà, nếu mà bà con mà đặt câu hỏi rồi qua một cái bộ phận tinh lọc, có cái như ông Thầy Đồng Ân mà làm cái filter nó ngon lắm, tôi rất là khoái, sáng giờ mình có bỏ câu nào không thầy? dạ làm cho gọn lại.

Chứ không có bỏ, vậy chứng tỏ là lớp này toàn là câu ngon lành không đó. Vậy bây giờ, khoan cái câu hỏi này đã thông qua chưa? Có nghĩa là chị hỏi tại sao mà có tầm lum mà có những một trường hợp không có thành đúng không? bây giờ chị căn cứ vào câu hỏi của chị đúng không? Thì chị nghe tôi trả lời xong chưa? Tức là đầu cho mình có bao nhiêu nỗ lực đi nữa, có bao nhiêu can thiệp trực tiếp vào người mẹ hay là can thiệp ở trong cái lòng phải không? Trong cái ống thụ tinh, can thiệp gì can thiệp nhưng mà thiếu cái thức tái sinh. Tức là mình nói nôm na cái từ ngoài đời đó là thiếu cái người chun vào đi, thì cái phôi nó bỏ. Thắc mắc hỏi tiếp.

Hỏi:

Vậy cho con hỏi thêm cái phần này nữa thì liên quan đến cái bào thai thì trong thực tế mà con làm việc luôn thì ví dụ như mà khoảng 22 tuần đi, siêu âm thì mình thấy là có dị tật rất là lớn, đề nghị

của bác sĩ khuyên là bỏ thai. Nhưng mà cái người đó thì vẫn giữ, thì khi mà sinh ra thì cái đứa bé đó nó lại bình thường. Nó không có những cái dị tật mà giống như là ban đầu nữa, thì sẽ dẫn đến những cái tình huống là người ta quay lại kiện bác sĩ này kia. Và như là trong con làm thì con biết là để mà có được một cái hình ảnh mà bất thường mà để cho bác sĩ quyết định là chấm dứt thai thì buộc nó phải là hình ảnh thật rõ ràng. Bởi vì bây giờ máy móc thì nó rất là hiện đại. Thì bây giờ những cái tình huống như vậy thì khoa học thì hiện tại là người ta rất là khó giải thích, thì mình có thể giải thích được bằng Phật pháp không Sư?

Đáp:

Dạ hiểu, tôi nghĩ đó là Đạo Phật tuyệt đối có câu trả lời. Tuyệt đối có câu trả lời, nhưng mà cũng phải cho tôi nói thiệt cái câu này, tôi nói ra mà tôi vừa giận, mà tôi vừa buồn, mà vừa tiếc là cái câu hỏi này thế nào cũng lọt vô tay rất là nhiều người mà không có chịu đọc giáo lý, thế là họ cũng tìm cách họ chống, chứ nếu mà đối với người học A Tỳ Đàm với nhau hôm nay cho tôi thì luôn một chuyện, là nếu mà những câu hỏi những câu trả lời của tôi mà đi hỏi mấy ông Sư Miến Điện thì tôi rất là yên tâm, hiểu không? tức là tôi giảng xong mà có một vị Sư Miến Điện lên ngồi ở đây nè với điều kiện là cái câu trả lời của tôi phải được viết ra chữ, chứ còn người Việt Nam mà thuật lại tôi cũng sợ lắm bởi vì Việt Nam mình có một nguyên tắc truyền thống 4000 năm văn hiến, nghe một nửa hiểu 1/4 mà kể lại gấp đôi. Hiểu không? Chứ còn nếu mà câu trả lời trong kinh có rồi, nghe nè. Thời Đức Phật có một vị Tỳ Kheo do cái tiền nghiệp mà đi đâu cũng có một người nữ thấp thoáng phía sau hết. Hiểu không? Rồi khi mà... mà tại sao có cái nghiệp đó là bởi vì kiếp trước vị này từng... chuyện dài lắm tôi chỉ nói vắn tắt, vị này từng... gọi là tạo một cái tình huống gây hiểu lầm, hiểu không ta? Thí dụ như chuyện đó dài lắm cho nên tôi chỉ kể vắn tắt thôi. Vị đó từng tạo một cái tình huống gieo hiểu lầm cho hai vị tỳ kheo để cho ông A nghi ngờ ông B là bê bối phụ nữ. Giờ tôi ví dụ như tình huống mình bây giờ đi là trước phòng của thầy Đồng Ân ban đêm tôi lấy cái đôi dép nữ tôi để đằng trước, hiểu không? Tôi giỡn cho vui, nhưng mà cái giỡn đó là đã hại thầy Đồng Ân rất là nhiều, hiểu không? Hiểu há? Và tôi có ý tôi lấy một cái gì đó vật dụng gì của người nữ tôi để trước phòng thầy Đồng Ân để cho cái đám này nhào lên là thầy Đồng Ân ăn cho hết hiểu không? Tôi giỡn chơi thôi. Thì cái vị Tỳ kheo này kiếp trước từng giỡn như vậy, vừa giỡn ác mà vừa giỡn ngu. Cho nên kiếp chót là bị một cái nghiệp là đi đâu cũng bị người ta thấy thấp thoáng cái phụ nữ đi sau lưng hết.

Thì khi đắc A La Hán rồi thì cái đó nó mới hết. Như vậy thì nó có những cái hình ảnh mà người ta thấy nó có lợi cho mình và có những hình ảnh người ta thấy nó có hại cho mình. Hiểu không? nghĩa là đứa bé đó xuýt một chút xíu nó bị giết đúng không? Đó nó vậy đó. Xuýt một chút xíu nữa đứa bé nó bị giết rồi. Thì cái đó tôi tin đó là cái sự can thiệp của nghiệp quá khứ. Nhưng mà nhờ một cái nghiệp khác nó kịp thời nó lại tiếp nối nó can thiệp để khiến cho người nhà đó không có bỏ. Hiểu không? Các vị có đồng ý với tôi trong đời sống mình nó có nhiều cái chuyện hên và rui, hên và xui nó tiếp nối với nhau mà nếu mà cái phước mình mà nó mạnh thì cái xui kia coi như không có. Còn nếu mà cái phước mình không đủ mạnh là cái xui mình coi như là nó giữ nguyên là một đám. Thí dụ như hồi trưa này chị Hồng chỉ bị té trên xe chẳng hạn. Té là xui nhưng mà do cái phước nó đỡ cho nên chị té chỉ bị bong gân, bong trật chút xíu thôi, bị trật gân nhẹ nhẹ, chứ còn nếu mà gặp người lớn tuổi mà té kiểu hồi trưa mà xương nó giòn, xương loãng đó là nó gãy là bữa nay phiền lắm luôn phải không? Đây cho nên theo Phật giáo thì chuyện đó rất là bình thường. Có thể đó là sự can thiệp của một phi nhân nào đó, kẻ thù. Một là tiền nghiệp nó xuất hiện để cho cái người nó phải bị chết. Nhưng mà may là có một cái thiện nghiệp khác nó can thiệp. Hai là phi nhân nó muốn giết đứa bé này mà nó không có, nó không có đủ điều kiện để nó trực tiếp nó ra tay. Thế là nó mới tạo ra một cái ảnh như vậy đó để cho đứa bé này bị chết. Hiểu không? Thí dụ như bây giờ chị có nhiều cách giết tôi lắm. Một là chị đâm tôi chết. Hai nữa là chị tạo ra những cái hiện trường giả với những cái bằng chứng giả để đẩy tôi vào một cái tội buông lậu ma túy. Có biết cái đó không? Trường hợp đó nhiều lắm.

Đâm thì tôi không dám đâm. Tôi không dám đâm Thầy Vĩnh Lộc nhưng mà tôi lấy một bịch đó tôi liệng phòng thầy Vĩnh Lộc là Thầy Vĩnh Lộc cũng dựa cột chứ hiểu không? Nhưng mà may là Thầy Vĩnh Lộc biết, biết trước, phát hiện ra cho nên Thầy không có chết, nghe kịp không? Cho nên một là do nghiệp, hai là do hàng phi nhân quấy phá, ba là trực trặc máy móc. Bốn là do sự ngộ nhận bác

sĩ. Cái đó nó không có đến nỗi là dị tật nhưng mà họ coi ba chóp, ba nhánh họ thấy đó là dị tật. Thì theo trong đạo Phật mình có bốn trường hợp như vậy. Tôi nhắc lại:

1/ Một là nghiệp quá khứ.

2/ Hai là phi nhân can thiệp.

3/ Ba là máy móc vấn đề.

4/ Bốn là sự bất cân của của bác sĩ.

Thì dĩ nhiên chị là một người duy lý khoa học thì chị có quyền chọn cái nào đó trong bốn cái này hoặc là chị không đồng ý cái nào thì tùy, hễ không đồng ý thì cứ hỏi. Hiểu không? Nhưng mà tôi nói có hiểu bốn cái này không? Một là tiền nghiệp, hai là phi nhân, kẻ thù khuất mặt, ba là trục trặc máy móc vào thời điểm đó. Bởi vì các vị có biết có nhiều cái ảnh chụp ra nó ra những hình ảnh rất là kỳ. Lý do là có một cái hạt nước nằm ở trên mặt cái ống kính. Có biết cái đó không? Có không ta? Có nhiều cái bức ảnh mà nó tạo ra, nó chụp mấy cái khúc xạ bức xạ ánh sáng nó tạo ra rất là kỳ hoặc là có nhiều khi là một hạt nước trên đó thí dụ như vậy, thì tôi nghĩ máy móc trong phòng Lab thì nó không đến nỗi bị dính nước đâu nhưng mà máy móc mà, thì do con người tạo ra thì ai cấm nó có lỗi. Như vậy thì người có lỗi, máy có lỗi hoặc là phi nhân can thiệp, bốn là tiền nghiệp can thiệp tôi tin rằng một trong bốn cái đó.

Hỏi:

Sẵn cho con hỏi luôn cái nữa là tại vì ở đây mình là phụ nữ rất là nhiều và cái này là ở đời thường hay gặp là cũng liên quan đến chuyện thai, bào thai thì sẽ có rất là nhiều trường hợp về thai lưu. Thì thai lưu là trong bụng mẹ thì có giai đoạn thì có sáu tuần là chưa hình thành, nhưng mà có thai lưu thì ví dụ như ngày hôm nay đáng lẽ là ngày em bé được sinh ra thì sáng vô khám bình thường, thì chiều thì em bé mất ở trong bụng. Thì những cái tình huống như vậy thì mình sẽ có thể giải thích như thế nào về Phật pháp?

Đáp:

Theo trong kinh nói có nhiều chuyện thì nói các vị không có tin. Trong kinh nói đó là những cái người đó, ở đây tôi kể một loạt nhiều trường hợp, người phước nhiều ở trong bụng mẹ nó lâu hơn cái người bình thường một chút. Tại sao vậy? Là bởi vì họ phải ra đời trong một tình trạng thật là kiện, thật là khang kiện, thật là khỏe mạnh.

Thí dụ như là người đời, người thường có thể là 10 tháng, hoặc là dưới 10 tháng, hoặc có người 7 tháng, 8 tháng nhưng mà tất cả chư Phật là buộc phải ở trong bụng mẹ 10 tháng cho thật sự cứng cáp là mới ra. Đó là một trường hợp.

Trường hợp thứ hai là do ác nghiệp, là chính cái thai lưu nó làm cho bà mẹ thêm đau đớn. Hiểu không? thì bà mẹ phải trả cái nghiệp đau đớn. Nó có trường hợp đó. Tức là nếu đứa bé nó ra sớm hơn thì mọi việc rất là OK. Nhưng mà đằng này do cái nghiệp của người bố hoặc nghiệp của người mẹ nó khiến cho đứa bé nó phải ở lại để chi? Để cho lẽ ra cái lúc bà vượt cạn. Ở đây biết chữ vượt cạn không? Lẽ ra lúc vượt cạn thì có rất là đông người nhưng mà bà không chịu ra. Cái lúc mà lúc mà có đông người chăm sóc, có lúc mà có đủ mọi điều kiện để đứa bé nó được chăm sóc lúc mà ra đời thì nó mới chịu ra. Mà nó đợi nó sẽ ra vào cái lúc mà thiếu tùm lum lúc có cái máy thở bị đời qua phòng khác thì nó mới chịu chun ra.

Hiểu không ta? Ví dụ như trường hợp như là xuất huyết hậu sản chẳng hạn, nếu mà hồi sáng mà nó ra sớm đó thì mình đã kịp thời can thiệp rồi. Nhưng mà tự nhiên lúc đó cái ông mà giỏi, ông mà chuyên nghiệp, chuyên gia xử lý cái vụ mà xuất huyết hậu sản ổng lại đi mất, để cho buổi chiều bà mẹ bà sinh ra trong một cái tình huống rất là nguy hiểm. Hiểu không? Chị nghe cái câu trả lời tôi nói kịp không? Cho nên là tôi tin đó là nghiệp của mẹ, nghiệp của bố hoặc là nghiệp của đứa con. Và nghiệp đây có hai đó là nghiệp xấu và nghiệp tốt. Ở đây các vị có biết xuất huyết hậu sản không?

Hỏi:

Dạ thưa cho con hỏi tiếp cái câu hỏi vừa rồi là trong những trường hợp mà người ta cố gắng nhiều lần để có thai mà không có được thì do là không có thức tái sinh thì sâu xa là tại sao thức tái sinh không chịu đến hay là mình có cách nào?

Đáp:

Nó có nhiều trường hợp.

1/ Một là đúng ngay cái thời điểm đó, bây giờ tôi kể cái chuyện nhẹ trước, trong kinh thời Đức Phật có trường hợp, có cái ông vua đó ông rất muốn có con, ông có rất là nhiều phi tần, cung nữ, hoàng hậu, thứ hậu, chánh hậu có đủ hết, nhưng mà ông không có con được thì bữa đó ông nghe người ta đồn Đức Phật là Đức Phật Đà Chánh đẳng, Chánh giác, phước báo nhiều trí tuệ nhiều cái gì cũng biết.

Cho nên ông thỉnh ngày về cúng dường Trai Tăng, thì ông mới cho người trải một cái tấm vải trắng từ ở trên lầu trải xuống tới phía trước cổng luôn. Ông nghĩ trong bụng nếu mà Thế Tôn là người biết tất cả mọi chuyện, chỉ cần Ngài đặt chân lên đây nè là mình sẽ có con. Còn nếu mà cái số mình không có con thì Ngài sẽ từ chối.

Đúng như vậy. Khi mà đức Thế Tôn Ngài đi bộ tới trước cái tấm vải đó Ngài ngừng lại, Ngài nhìn Ngài A Nan, Ngài không có nói, Ngài chỉ nhìn thôi. Thì Ngài A Nan Ngài biết ý, Ngài nói xin đại vương hãy dẹp cái tấm vải này đi. Thế tôn sẽ không dẫm lên nó đâu. Thì vua buồn lắm. Thì sau đó thì Chư Tăng mới về chùa mới hỏi Đức Phật đó vì sao mà Thế Tôn đã từ chối không có dẫm lên tấm vải đó, thì Đức Phật dạy rằng ta biết, ta biết ông vua sáng nay ông có cái ý là ông muốn có con, ông mới thử, nếu mà Thế Tôn dẫm chân lên đó thì cái số ta sẽ có con hiểu không? thử mà thì ta biết vua kiếp này không thể có con được bởi vì kiếp trước vua và hoàng hậu có một lần đó trong kiếp luân hồi đi thuyền bị chìm rồi tấp bị trôi chìm thuyền mới lội vào một cái đảo hoang. Và suốt cái thời gian ở đó, trong thời gian mà chờ được cứu đó hai chồng ăn rất là nhiều trứng chim mà trong lúc ăn đó đó, thì có một chút sát tâm ăn. Biết là mình đang ăn, đang ăn cái mầm sống nhưng mà vì đói cho nên ráng ăn hiểu không? Ráng ăn. Ráng ăn mà trong có cái chữ kệ đó. Biết mà vẫn kệ. Thì chính cái kệ này nè. Giống như trong kinh nói trường hợp kệ này trong kinh nói là người chúng ta gieo cái nghiệp do chữ kệ rất là nhiều. Thí dụ như ban đêm, ban ngày không cần biết. Nhưng mà nhiều khi ban đêm mình đi, mình biết dưới chân mình có thể dẫm mấy con ốc sên hay dẫm này thì mình cứ nói kệ chứ biết sao giờ hoặc là nhiều khi mình tráng ly bằng nước nóng mình hắt ra cửa sổ mình cũng biết có thể trúng con này con kia nhưng mà mình cũng biết sao giờ thôi cũng kệ, thì mấy cái kệ đó là tội không, mình không biết, hiểu không? đó thì cặp vợ chồng này do ăn nhiều cái trứng mà với cái ý cố sát phải thêm như vậy, có cái ý cố sát cho nên... mà tôi nhắc lại lần nữa là có rất nhiều cái lý do để bị vô sinh hiếm muộn Chứ không phải chỉ có một, tôi đại kỳ cái vụ mà đóng khung. Như là thời Đức Phật là có một cái ông triệu phú rồi ông hiếm muộn, thì Đức Phật Ngài lại nói rằng cái nghiệp khác, cái ông vua này đó là ông hiếm muộn là do ông ăn trứng nhưng mà cái ông triệu phú kia ông hiếm muộn là do ông từng giết một đứa cháu để mà chiếm cái quyền thừa kế tài sản của người anh ruột. Hiểu không? Mà trong lúc ông giết ông mong cho ông anh tuyệt tự. Tại vì ông anh ông chết ở gia tài ông chỉ có đứa con mà bây giờ làm cho ông anh tuyệt tự để mà mình là em thì mình nhào lên mình lượm cái gia tài đó. Thì trong lúc giết ngoài cái chuyện giết người ra, ông có cái ý là để cho ông anh tuyệt tự thì đời đời sanh ra là ông cái ý muốn mà thừa kế đó không thực hiện được.

Cho nên hỏi tôi tại sao mà có cái chuyện mà nhiều người cầu tự mà không được thì chúng tôi phải cẩn thận nha, phải rất rất là cẩn thận. Nói rằng nó có vô số. Vô số nghĩa là nếu mà mình biết nhiều mình còn kể ra tới rất là nhiều lý do. Nhưng mà tôi chỉ dựa vào những cái trong kinh thôi.

Một là vào đúng cái thời điểm đó tại vì vào đúng cái thời điểm đó cái chúng sinh mà có cái nghiệp tương ứng với cái cặp vợ chồng này không có. Hiểu chữ tương ứng không? Người chết thì lúc nào cũng có. Nhưng mà có những trường hợp cái nghiệp tương ứng nó không có. Thí dụ như là hai vợ chồng này giàu nhưng mà lại tà kiến, khỏe mạnh, giàu có, nhưng tà kiến thì phải là cái chúng sanh nào mà nó có cái nghiệp tương ứng với cái đó nó mới chun vô được. Hiểu không? Đó là trường hợp thứ nhất.

2/ Trường hợp thứ hai là do họ bị một cái nghiệp hiếm muộn cho nên kiếp này họ phải bị vô sinh.

3/ Và trường hợp thứ ba như tôi đã nói rất nhiều và rất nhiều trường hợp là cái người nghèo họ dễ có con. Bởi vì cái số chúng sinh mà thiếu phước nó nhiều lắm. Nhưng mà người giàu, càng giàu dữ dội thì nó càng rất hiếm con là vì hai lý do.

- Một là cái tiền nghiệp, cái chúng sanh mà có cái phước để hưởng cái đó không có nhiều.

- Hai là nói về khoa học thì những người mà làm ăn nhiều quá đó, họ bị xáo trộn sinh học. Họ tự họ đóng khung những cái cơ hội mà mình tạm gọi dùng cái chữ gọi là cái phi nhiều của cơ thể đó. Họ

mất cái đó. Không có khả năng, sống khô, sống cần cỏi, cái đầu toan tính nó ảnh hưởng tới chất lượng của tinh trùng. Biết cái đó không? Cái đời sống của mình nó có ảnh hưởng đến tới chất lượng tinh trùng. Hiểu bốn chữ đó không? Ảnh hưởng rất là nặng. Thấy cái người nhà quê ít học vậy đó nhưng mà họ sống theo thuận theo tự nhiên họ mạnh lắm. Còn khi mình sống mình đóng khung, uống nhiều thuốc bổ rồi đầu óc căng thẳng, bị stress hoặc nhều dùng nhiều cái dược chất can thiệp quá nhiều, thì cái chất lượng tinh trùng có ảnh hưởng, chất lượng của cái trứng có ảnh hưởng, thì chỉ cần một trong hai cái đó là đã không có con rồi. Chưa kể là cả hai đều có bị ảnh hưởng, rồi cái cuối cùng đó là tâm lý và nghiệp.

- Nghiệp.

- Tâm lý.

- Và sinh lý.

Ba cái này, chỉ cần một trong ba cái này là chắc ăn là hiếm muộn. Các vị nghe kịp không? Thì tôi kể hết cho nghe vậy thôi, chứ còn tôi không có dám phán mà phán như đình đóng cột thì không nha. Nhưng mà tôi chỉ nói là có vô số lý do để người ta hiếm muộn. Thì trong đó có những cái trường hợp, một là cặp vợ chồng này phải bị hiếm muộn. Cái nghiệp là người hiếm muộn. Hai là cái người ngay thời điểm đó thì không có cái người đủ phước để vào trong đó. Cũng có trường hợp đó. Hoặc có trường hợp là sanh vào đó phải thì phải chịu chết thảm. Nhưng mà tạm thời không có chúng sanh nào mà bị cái nghiệp tương ứng. Bị cái muốn có cái một cái nghiệp tương ứng rất là khó.

Thí dụ như phải có cái phước tài lộc mà cộng với cái nghiệp yếu mệnh thì mới sanh vô cái nhà đó. Để chi? Nhờ cái phước tài lộc mới sanh vô gia đình giàu có. Mà phải là có cái nghiệp yếu mệnh để mà bị cướp nó giết cùng một lúc với với hai vợ chồng, còn bị lật xe, bị nổ bom cùng với hai người đó hiểu không? Thì có trường hợp không có nghiệp tương đồng, trong cái khoảnh khắc đó không có nghiệp tương đồng thì không có ra được đứa bé đó, chứ đừng tưởng là dễ, phải có nghiệp tương đồng.

Thí dụ như mình muốn sanh vào dòng Thích Ca đâu phải dễ. Thấy ông Đề Bà Đạt Đa ông dễ sợ như vậy nhưng mà ông phải công đức như thế nào ông mới lọt vô để làm anh em với bà Gia Du Đà La đó, làm bà con là cô cậu với thái tử Tất Đạt và ông đi xuất gia là coi như ông đấng tứ thiên, ngũ thông hiểu không? cũng tu hành dữ dằn đó mới lọt vô đó. Mặc dù vô đó để phá thôi nhưng mà cũng phải có cái tâm như thế nào nó mới lọt vô trong đó. Kể cả mình thấy nhiều cái thằng học dốt nè, phá của nè, thiếu giáo dục tầm lum nhưng mà nó lại là đại gia, nó là thiếu gia là vì nó có cái phước để nó vô cái nhà đó. Dầu vô để phá cũng là để vô. Và có hai trường hợp chúng ta có mặt trong một gia đình, một là thuận duyên, hai là nghịch duyên.

- Thuận nhiên là vào trong đó để giúp cho nhau được vui hơn, xây dựng sự nghiệp cùng nhau.

- Còn mà nghịch duyên, chướng duyên đó là chúng ta vào để phá nhau, làm cho nhau khổ hơn. Có hai trường hợp.

Hỏi:

Dạ. Con xin đến câu hỏi cuối cùng của buổi hôm nay. Thừa sư, trong Nam Tông có khái niệm Diêm Phù Đề không ạ? Nếu có Diêm Phù Đề hay thế giới này nằm đâu trong Phật Sát?

Đáp:

Ai hỏi câu này? Cái bữa tôi giảng cái Phật sát đó, cô với cái bà này ngủ hả? Ở đây có ai hiểu chữ Phật sát không? Một cái Galaxy, một cái Thái dương hệ nó gồm có một mặt trăng, một mặt trời. Nghe kịp không? Và trong đó có một cái hành tinh đó mang tên là Diêm Phù Đề. Nghe kịp không? Một cái hành tinh nó mang tên là Bắc Cưu Lư Châu. Một cái hành tinh nó mang tên là Đông Thắng Thần Châu. Và một cái hành tinh nó mang tên là Tây Ngưu Sa Châu. Mỗi một cái Galaxy nó đều có bốn cái đó. Mà khoa học bây giờ thì họ chỉ thấy có một thôi. Họ không thấy ba cái kia. Xong chưa? Thì như vậy:

- 1000 cái Galaxy nó là một cái Tiểu thiên.

- 1000 cái Tiểu thiên thì nó là một cái Trung.

- 1000 cái Trung đó là một cái Đại.

- Mà 10.000 Đại là một Phật sát.

Hiểu không? Rồi giờ bà hỏi chứ cái Diêm Phù Đề nằm ở đâu? bà còn hỏi Nam Tông có không? Hiểu không? Mà cái chữ Diêm Phù Đề nó có hai nghĩa.

- Một là chỉ riêng cho xứ Ấn Độ.

- Hai là nó chỉ riêng cho cái hành tinh này của mình.

Chữ đó nó tới hai nghĩa, mà tôi rất là buồn khi mà tôi nói tiếng Việt mà tại sao tới bây giờ mà trong lớp nó lọt ra hai người không hiểu chữ Phật sát.

Tôi nói các vị đừng có buồn. Bây giờ tôi mới tin là người giống cái gì chứ không phải người nào cũng giống người. Bây giờ tôi mới biết là có người giống cây cỏ nữa, rồi có người giống cái máy cassette tức là chỉ biết nạp nhưng mà không có biết hiểu. Mà tại sao tẻ dữ vậy? Các vị có hiểu chứ Phật sát không? Mà tại sao hỏi một cái câu mà nó thông minh tuyệt đỉnh như vậy.

Có nghĩa là mấy ngày nay học là coi như là bây giờ tôi xin hai cô một đặc ân được không? Ôn tái tạo, là về đừng có khai là có gặp tôi. Nói qua đây chỉ có nhảy dù thôi. Bây giờ tôi mới hiểu cái ôn tái tạo là cái gì. Có nghĩa là nó ngang với ân sinh thành đó nha. Ân sinh thành. Bây giờ mấy cô, hai cô là ở trong đây không ai phước nhiều hơn hai cô hết. Tại vì mấy người này học xong cái phước học Phật pháp đâu có nhiều bằng cái phước mà tái tạo ra một ông Sư. Bây giờ hai người chỉ cần hứa với tôi là về đừng có khai gặp tôi, nói qua đây chỉ có nhảy dù với ăn sôcôla với trượt tuyết thôi là ôn tái tạo. Các vị hiểu không? Đó, bây giờ ai muốn có công đức nhiều thì cứ về từ chối, chối phăng nói không có gặp tôi là người đó phước nhiều, cái đó do mình thôi. Dạ rồi.

Hỏi:

Thưa thầy là như tụi con sống thì như thí dụ cái vùng đó thì gọi là cái năng lượng từ trường là thiện lành. Rồi có những cái vùng khác là cái năng lượng từ trường không có trong lành thì mình phải tìm tới những cái vùng đó để mình sống.

Cũng như con đi tu cái nhà đó giảng là cái mình qua bên Ấn Độ mình vô trong cái thiên đường đó để mình hưởng được cái năng lượng từ trường của cái thiên đường ở đó thì bao năm nay người ta đã tu hành và người ta đã thanh tịnh để mình hưởng được những cái từ trường năng lượng tốt thì mình mới có những cái tiến bộ. Còn theo con hiểu thì cái Phật sát thì nó tạo ra cõi và những cái người nhưng mà từ trường năng lượng thí dụ như con qua đây.

Đáp:

Vậy là bà không hiểu Phật sát, khổ. Thì ở trong cái Phật sát nó có vô số cõi, mà trong cái vô số cõi đó, mỗi cõi nó có một cái từ trường khác nhau.

Hỏi:

Vậy thì coi như thí dụ như Việt Nam và như Thụy Sĩ nè thì cái hai cái từ trường nó hoàn toàn khác nhau.

Đáp:

Con xin phép cái chỗ này chút xíu cho cho quý vị hiểu là thực ra thì Sư dạy về Phật sát rất là kỹ và chúng ta có thể nghe trên mạng rất là nhiều. Thì Phật sát nó không phải là cái cõi đó do Phật tạo ra mà là cái phạm vi giáo hóa của Phật. Quý vị nhớ dùng cái này thì mọi thứ nó giải quyết được hết không? Là phạm vi giáo hóa. Vậy thôi.

Nó giống như trong một căn nhà thì nó gồm có nhiều phòng thì trong đó có những cái phòng mà cô ở cô thấy thoải mái.

Thí dụ như tối nay mà bắt mình để ghé bỏ xuống nhà bếp mình ngủ thì thấy nó không có bằng phòng khách. Mà phòng khách thì nó không có bằng phòng ngủ hiểu không? Mà tôi biết có người thì nóng nực họ ngủ phòng ngủ họ không thích bằng ra ban công, có người họ thích lên sân thượng. Rồi tôi còn biết chuyện nữa là có nhiều cái nhà đó là cái tầng áp mái đó là số một, mặc dù mình lên đi hơi khum khum, không biết Việt Nam có tầng áp mái không? Có nhiều cái thấy nó đi khum khum vậy chứ chỗ đó là chỗ sung sướng nhất. Bởi vì sao? Vì chỗ đó là gió mát trăng thanh và coi như là không bị gia chủ cùng khách khứa làm phiền. Tôi từng ở từng áp mái tôi biết, mà người ngoài vô thì không biết, người ngoài vô nói trời ơi tội nghiệp Sư quá, rồi nhưng mà thật ra tôi lại khoái cái đó, bởi vì gia chủ họ cũng ngán lên đó lắm. Tới giờ cơm là họ chỉ họ đứng dưới cầu thang họ gỡ, Sư ơi Sư xuống ăn cơm hoặc họ nhắn tin bằng phone chứ họ cũng ngán leo lên, sung sướng nói gì là khách, trên đó mà tôi bung cái nắp lên, chỗ ở dưới chị Hồng ở dưới hồ nó có một cái chỗ kêu cái viện cái cửa sổ mà trên mái đó, cửa sổ cái mái nó xuống, nó có cái cửa sổ lên, nó giống như cái mí mắt mình vậy đó, bung lên một cái hả là cái nhà mát rượi luôn, gió lồng lộng mà bây giờ bà con đông quá đâu có cơ hội, đâu có ai mà chớ xuống dưới sát bên hồ đẹp lắm lắm luôn, có nghĩa là trên

đây đẹp như vậy thì tôi không biết xuống dưới bà con sẽ cho dưới mấy điểm, tại dưới nó đẹp khác. Dưới đó đẹp khác, thì ở dưới đó mà nó có cái phòng nhỏ xíu cái phòng đó tôi lại nghĩ là ngon. Ở dưới hồ có cái phòng nhỏ xíu, nhưng mà tôi cũng không biết có nên kêu cái phòng đó là phòng tốt nhất hay không nữa. Hiểu không? Cho nên trong một căn nhà nó có nhiều cái chỗ, có nhiều cái không gian mà cái từ trường nó khác nhau. Đó là thứ nhất.

Mà khác nhau là sao? khác nhau ở đây không phải là những cái hằng số bất biến mà khác nhau là nó tốt với người này mà nó không tốt với người kia, rồi cái gì nữa tốt với việc này mà không tốt với việc kia, rồi cái gì nữa tốt lúc này mà không tốt với lúc kia. Tổng cộng là ba cái tốt với người, lúc và việc.

- Người này mà không với người kia.

- Lúc này mà không phải lúc kia.

- Việc này không phải việc kia.

Thí dụ như nếu không mưa, sân thượng là số một, nghe kịp không? Có trăng mà không mưa sân thượng là số 1. Trưa hè nắng chang chang sân thượng là số 10. Hiểu không? Rất là khó nói. Cho nên là tới bây giờ bà cũng không hiểu Phật sát có nghĩa là dễ sợ hãi. Bây giờ có hiểu không? Không, thấy bà không hiểu.

Phật sát nó là cái một cái khu vực hoàng pháp của một Đức Phật, mà bà ngồi bà hiểu sao hay là chắc bà lên bà tra tự điển gì tiếng Tây Ban Nha thì cái đó tôi đâu có biết. Bà con còn thắc mắc gì nữa không?

Hỏi:

Dạ kính bạch sư trong lịch sử Phật giáo, Phật Trung Hoa và Việt Nam thì có những vị đại sư người ta phát tâm tu tập để cộng trú lên Đâu Suất. Để được gặp vị Bồ Tát kiếp cuối. Con muốn biết về cái vị Bồ Tát kiếp cuối đó. Ví dụ như ngay cái thời điểm kiếp cuối đó, đó mà khi mà chưa có xuống Ta Bà đó, thì cái vị đó có thể thuyết pháp hoặc là có thể làm những cái việc như là một vị sắp thành Phật không?

Đáp:

Cảm ơn thầy cái câu hỏi. Bà con có nghe câu hỏi không? Rồi ở đây có ba chuyện, ba chuyện phải nói để trả lời câu hỏi này.

1/ Một, nếu vị Bồ Tát đó được ra đời trong cái thời điểm Đức Phật Chánh Đẳng Giác còn tại thế hoặc là cái thời kỳ mà giáo pháp của vị đó vẫn còn hoặc là trong cái thời kỳ mà trên đó còn nhiều Thánh nhân. Thánh nhân có hiểu Thánh nhân không? thì cái vị đó tuyệt đối có thể thuyết pháp y như là một vị tỷ kheo ngon lành. Đương nhiên là không thể nào so với một vị Phật được. Bởi vì theo trong Nam Truyền vị đó vẫn còn là phàm đầy. Nhớ nha. Nhưng mà vị đó chỉ có khả năng thuyết pháp trong ba điều kiện thôi.

- Một là lúc đó Phật còn ra đời, Phật còn tại thế.

- Hai là lúc đó giáo pháp còn ở đời, còn được biết tới ở đời.

- Thứ ba là Thánh nhân, những cái vị trời mà chúng Thánh họ còn ở chung quanh đó. Thì trong ba trường hợp này thì cái vị Bồ Tát đó mới có thể thuyết Phật pháp, nhưng không thể bì được với một vị Phật. Đó là chuyện thứ nhất.

2/ Chuyện thứ hai có một cái niềm tin rất lớn, rất mạnh trong Phật giáo Trung Hoa và Việt Nam cho rằng là mình nên tu tập, cầu nguyện để về cõi Đâu Suất mà họ kêu là Đâu Suất Nội Viện để gặp Bồ Tát Di Lặc.

Xin thưa với đại chúng rằng theo chỗ tôi biết thì cái niềm tin đó nó được hình thành từ cái nguồn kinh điển của Trung Quốc. Chứ theo kinh điển Pali thì cái thời gian mà từ đây nè mà cho đến lúc Đức Phật Di Lặc ra đời đó, thì cái tuổi thọ của cõi trời Đâu Suất nó chỉ là hạt muối bỏ biển thôi. Bởi vì các vị làm toán giùm tôi đi. Làm toán giùm tôi nha.

- Cõi Đạo Lợi đó một ngày đêm ở đó là bằng 100 năm ở cõi người. Xong chưa? Mà 1 tháng ở đó là 30 ngày, 1 năm ở đó là 12 tháng. Xong chưa? Mà trên Đạo Lợi người ta sống được 1000 tuổi theo cái vừa nói đó. 1000 tuổi ở đây gồm có cái gì? Gồm có cái là 1 năm 12 tháng, 1 tháng 30 ngày một ngày bằng 100 năm cõi người. Hiểu không ta? Làm toán dùm tôi coi được mấy năm? 36 triệu năm. Đúng chưa? Sao mà không ai trả lời vậy? Tức là tương đương với 36 triệu năm ở cõi người?

- Rồi cái cõi Dạ Ma đó là nó gấp đôi nó là 2000 mà một ngày đêm ở đó nó bằng 200 năm. Con số nó nhiều hơn mà cái ngày đêm ở đó nó cũng dài hơn. Xong chưa? Tức là một ngày đêm đó nó bằng 200 năm cõi người, mà nó lại sống tới 2000 tuổi của cái cõi Dạ Ma chứ không có tính cái cõi Đạo Lợi nữa, xong chưa?

- Rồi bây giờ mới lên tới Đâu Suất, một ngày đêm của Đâu Suất nó bằng 400 năm của cõi người xong chưa? Hiểu không ta? Và cái số năm nó cũng là 4000 năm của Đâu Suất.

Ở đây làm toán coi được không? một rừng bác sỹ, kỹ sư hỏi ra một tiếng ầm ừ cho qua. Bây giờ hiểu chưa? Tức là một ngày đêm ở trên Đâu Suất nó bằng 400 năm nhân loại và 1 tháng ở đó vẫn 30 ngày và 1 năm 12 tháng, mà họ sống 4000 tuổi như vậy. Xong chưa?

Rồi bây giờ trong kinh mới nói nè. Từ đây cho đến đời Đức Phật Di Lạc, chúng sanh phải trải qua một lần tăng, giảm tuổi thọ là sao? Có nghĩa là bây giờ mình đang tính trung bình là bây giờ mình 75 phải không? Thì sẽ có lúc nhân loại tuột xuống còn có 10 thôi. Rồi từ 10 cái nó tăng dần, tăng dần lên đến một A tăng kỳ. Một A tăng kỳ tức là 10 lũy thừa 140. Rồi từ đó nó mới tuột, tuột, tuột xuống còn 80.000 lúc đó Đức Phật Di Lạc mới ra đời. Thì các vị nghĩ coi nó bao lâu? mà trong kinh nói 100 năm nó giảm 1 tuổi hoặc là tăng 1 tuổi, thí dụ thời kỳ nó tăng 100 năm nó tăng 1 tuổi, mà nó giảm thì 100 năm nó giảm 1 tuổi.

Thì theo trong kinh thời Phật là 100 tuổi thì Phật niết bàn 26 thế kỷ thì nhân loại phải mất đi 26 tuổi. Cho nên bây giờ dầu mình thấy sống tới 90 nhưng thực ra cái ý nghĩa đời sống nó chỉ tới 75 thôi. Hiểu không? Có nghĩa là khỏe mạnh, minh mẫn, ăn uống thoải mái, du lịch, tennis, đánh golf là chỉ tới 75 maximum.

Còn sau 75 thì cái số người mà mình mẫn, rồi ăn uống tự nhiên rồi du lịch rồi nói chung đó là hiếm. Máy cụ bây giờ thì nhờ y học tối tân thì máy cụ có thể 80, 90 nhưng mà tẻ lắm. Như vậy các vị có phải nhớ ba câu trả lời. Một là trường hợp nào Bồ Tát có thể thuyết pháp? Hai là cái tuổi thọ ở trên cõi trời đó vốn dĩ không có đủ để mà cover cái thời gian.

3/ Thứ ba theo trong kinh thì từ cái thời Phật này qua cái thời Phật khác có cái tên gọi là Buddhantarakāla. Tức là cái khoảng cách giữa hai đời Phật, thì trong cái khoảng cách đó tất cả các vị Bồ tát đều có đủ thời gian để đi vào ba cõi sáu đường, nôi da gà chứ. Dầu đó là kiếp chót.

Thí dụ như từ đời Đức Phật Ca Diếp mà đến đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni mà thành đạo thì Bồ Tát Thích Ca của mình đọa không biết là bao nhiêu lần. Đi địa ngục có, làm con này con kia có. Cho nên bây giờ mà mong lên đó mà gặp Đức Di Lạc thì đúng. Thì trong kinh nói Ngài giờ đang ở trên đó nhưng mà không phải lên đó để chờ thành Phật, mà hết tuổi thọ là Ngài bèn rớt xuống và bắt định. Cái đó mới đuối, rớt xuống và bắt định. Đương nhiên, đương nhiên mình phải mở ngoặc cái cỡ như Ngài thì cái bắt định nó cũng tương đối ổn định. Hiểu không? Có hiểu chữ bắt định ổn định không? Thí dụ như bây giờ ai đây giàu ta? Ông Hải đi. Hai chồng ông Hải mất passport, mất bóp không còn tiền bạc, giờ nghe nói hai vợ chồng lang thang ngoài Zurich, nhưng mà cái tầm của hai ông bà đó, thì cái thời gian mà bậm dập có lẽ cũng không có nhiều lắm bởi vì họ có cách họ xoay, còn cỡ tôi mà giờ nghe nói tôi đang lạc ở Na uy các vị nghĩ cái thời gian mà tôi tan nát đời trai các vị nghĩ nó cỡ nào, hiểu không? có nghĩa là hai cái cặp vợ chồng này có bắt định à, tại vì không biết tới nay họ ngủ ở đâu? nhưng mà cái bắt định của họ tương tương đối nó nằm trong cái tầm kiểm soát được. Hiểu không?

Bởi vì trong kinh nói một cái vị Bồ Tát đã được thọ ký không có làm cái loài nào nhỏ hơn một nắm tay. Tại sao vậy? Vì nhỏ quá đó cái này (cái đầu) nó không có quớt. Thí dụ như làm con đé rồi là thua, phải tâm con chim trở lên, nghe kịp không? Cá mà làm cá bóng kẻo đó là nó chỉ biết có sinh thôi. Cá là tầm tầm là phải cá lóc, cá mà đem nướng được, không cái đó có nghĩa là nói chung là cái con mà nó hơi khá khá chút để cho cái này (cái đầu) nó xài được chứ còn làm con giun đó là thua, kinh nói như vậy.

Cho nên ước ao nhằm một cái khát khao rồi có một lúc rồi đó mình có được 1 tháng mình hỏi cho nó đã, nhưng mà cái này nói thiệt online là không, trầm không khoái online, online giảng mà không thấy mặt, nó hỏi xong nó đi ngủ, tôi bị rồi, tới hồi mà tôi nói đồng bào nghe rõ không? Là bên kia ò e, ò e vậy đó. Nó ngái thấy thương lắm, nó giống như nó mất ngủ 15 kiếp. Vậy là mình xong rồi mình chia tay chứ.

Hỏi:

Dạ con kính ơn sư. Dạ còn, viết giùm câu này hy vọng là không có bị la. Bà sư bên Việt Nam có cái chuyện anh trai của một vị tăng sư bị đánh chết trong tù. Câu hỏi ai là người đứng ra chịu trách nhiệm? Con cũng không biết điều đó. Nhưng mà cái câu hỏi sao thầy? Dạ câu hỏi là như vậy thôi. Vị nào có thể vị có đặt câu hỏi này vui lòng nói rõ cho Sư. Chuyện đó tôi biết. Dạ như vậy thì bây giờ gia đình có phải đấu tranh rồi này kia và ai mới là người chịu trách nhiệm chính cho cái chết đó ạ?

Đáp:

Thì tôi nói bằng cái quan điểm của Phật pháp. Cách nghĩ của tôi mà dựa trên nền tảng Phật pháp nghe rất là kỳ, nhưng mà tôi nhắc lại quan điểm chủ quan của tôi cộng trên quan điểm Phật pháp, chết rồi thì bỏ qua, tùy đất nước.

Thí dụ như có những đất nước mình đi đấu tranh ít ra mình cũng được mớ tiền đền bù. Còn bên đó có đền bù hay không? Tôi e là không. Mà đấu tranh thì con kiến mà kiến củ khoai biết có câu đó không? thì thôi tôi thấy cho qua đi cho nó lành thì đó là suy nghĩ của tôi. Và nếu người đó là người thân của tôi thì cái vụ này tôi cũng cho qua luôn.

Tại vì tôi thấy không phải khơi khơi mà ông kia bị giết. Thứ hai cái ông em nó lên tiếng chừng đó thời gian mà không thấy cái đám TikTok, cái đám YouTuber nó can thiệp. Có nghĩa là cái vụ này đã được dàn xếp từ ở trên thượng tầng kiến trúc xuống tới cái hạ tầng cơ sở. Như vậy hóa ra chúng ta đang là con kiến mà kiến củ khoai thì tôi nghĩ mình nên im luôn cho nó lành. Hiểu không? Thì cái đó tùy cô, cô muốn kiện thì tôi không có cản. Nhưng mà tôi thấy cái vụ này chìm là đúng rồi. Tại vì mình phải hiểu ngầm là nó có một cái something wrong ở trong đó rồi đó. Có chứ bên kia bên mấy xứ ông Mỹ thì người ta kiện là vụ này khảm à, khảm. Nhưng bên kia thì kiện thì không đi về đâu hết, với bên mấy cái mấy xứ cũng ớn cái vụ mà khi người ta nó muốn cho nó chìm xuống rồi đó. Nó có nhiều cách lắm. Thí dụ như tôi trở về Việt Nam mà bị đánh chết đó. Người ta chỉ đưa ra một tin một là Phật tử ủng hộ cái chết đó liền. Phát hiện ra ông đang trong phòng của bà vợ ông A. Hiểu không? Là xong, Phật tử nói đúng rồi, đập cho chết đi rồi đó. Mà chỉ có trời mới biết là lúc tôi chết tôi ở đâu.

Hiểu không? Nhiều cách lắm. Mà Phật tử mình nói học đạo chứ trời ơi quý vị mà thông minh tôi chết liền, là dễ dụ lắm, dễ lắm, quý vị mà thông minh... cái là dám thề độc, có nghĩa là mình biết cái thông minh mình tới đâu rồi.

Hỏi:

Bạch sư cho con xin đến với câu hỏi cuối cùng ạ. Con nghe giảng người biết Tứ Đế là vô hạng Thánh. Vậy cái biết này mức độ như thế nào và có cần điều kiện gì thêm?

Đáp:

Cái biết nó có ba. Cái biết gọi là Văn, Tư, Tu.

1/ Cái biết bằng trí Văn có nghĩa là cái biết dựa vào chữ nghĩa, biết dựa vào ngôn từ mình nghe mình đọc thì đó là trí văn.

2/ Còn trí Tư là cái biết mà do mình gậm nhấm, thẩm thía và tiêu hóa. Mà chỉ riêng cái trí Tư này nè là đã khó rồi. Một cái biết mà y cứ trên chữ nghĩa nhưng mà nó thoát ngoài chữ nghĩa. Có hiểu không? Cái này hơi khó hiểu ha. Chỉ định nghĩa không đã không hiểu thì hỏi làm sao mà có được.

Trí Tư.

3/ Rồi cái thứ ba là trí Tu. Có nghĩa là cái trí mà nó do mình có thiền chỉ hoặc thiền quán. Xong chưa? Thì trong kinh các vị coi kỹ bài kinh Chuyển Pháp Luân, này các Tỳ Kheo, ngay giây phút ta chứng đạo ta trực nhận ra rằng đây là một cái biết mà ta chưa từng nghe qua.

Đây là đệ nhất Thánh Đế. Đây là đệ nhị Thánh Đế. Thì người nào mà có học kinh ba mớ đó sẽ thấy lạ là Đức Phật Thích Ca Mâu Ni trong lúc còn Bồ Tát Ngài có vô số kiếp thuộc lòng Tam Tạng, vô số chẳng hạn như gần nhất là đời Phật Ca Diếp là Đức Phật Thích Ca Mâu Ni mình là một Tỳ kheo tên là Prabhāpala bên Hán tạng dịch là Hộ Minh, Ngài có một người bạn rất là thân, có hai người bạn rất là thân, bạn ngoài đời tên là ông Ghatikāra cái ông đó về sau này khi mà ngài thành Phật ổng xuống ổng cúng dường tam y đó, rồi lúc Ngài còn cư sĩ Ngài có quen thân một ông tên là Ghatikāra rồi khi Ngài đi xuất gia, này ngài rất là thân với một cái vị tỳ kheo tên là Sahaka. Cái vị này sau khi chết rồi về Phạm Thiên trở thành là Phạm Thiên Sahampati. Cái người mà xuống thỉnh Ngài đi thuyết pháp, ghê không? Đây thuộc lòng Tam Tạng nha. Rồi mình ngạc nhiên nó ủa Ngài vô số kiếp

Ngài học về Uẩn, Xứ, Giới, Đế mà tại sao kiếp cuối cùng Ngài lại nói rằng đây là điều mà ta chưa từng được nghe. Tại sao vậy? Là bởi vì mấy cái biết kia nó thuộc về tâm ảnh không hồn, chỉ chụp hình thôi. Nghe kịp không? Bây giờ Ngài mới thấm nè. Mấy kiếp trước là Ngài đọc 80.000 trang về cà phê. Nhưng mà kiếp này là chính Ngài xay, chính Ngài pha và Ngài uống. Hiểu không? Còn mấy chục kiếp trước là mấy triệu tỷ tỷ kiếp trước là Ngài toàn là đọc sách thôi. Đọc sách coi phim hoặc nhìn người ta pha thôi chứ Ngài không biết cái mùi nó ra làm sao hết. Cho nên Ngài nói ào ào về cà phê. Nhưng mà cái mùi là chịu thua. Hiểu không? Cho nên Ngài mới xác định đây là cái biết mà ta chưa từng được nghe, chưa từng được biết. Thì đó là nói về lý, còn nói về sự, cái biết Tứ Đế phải là cái biết bằng cái trí Thánh nhân. Chứ còn cái biết phàm phu dẫu đó 80 bằng tiến sĩ, thuộc lòng Tam Tạng liên tục 1 triệu kiếp cũng không phải là cái biết tối thiểu bằng cái Thánh trí Tu Đà Huòn thì họ mới biết niết bàn là cái gì.

Cho nên có một lần đó có hai vị Tỳ kheo, một vị tên là Savatti, một vị tên là Narada, hai vị nói chuyện với nhau. Thì cái vị này hỏi vị kia về Duyên khởi, về bốn đế, về niết bàn thì vị này trả lời rọt rọt. Thì cái vị sư mà đặt câu hỏi đó, mới chấp tay lại nói có phải Ngài là vị A La Hán không? Thì cái vị kia trả lời thế này.

Tôi chỉ là một người khách bộ hành đang khát nước. Buổi trưa hè đi ngang một cái giếng, tôi nhìn xuống tôi thấy nước ở dưới nhưng mà tôi không có gàu để thòng xuống kéo nước lên. Hiểu không? Hiểu chưa? Tôi có thể nói rất rành, rất rõ về cái giếng nước, vị trí của nó, hình dáng của cái thành giếng, hình dáng của mọi thứ nước, dưới nó có lá rụng sao sao tôi đều nói rọt rọt, nhưng mà tới bây giờ tôi vẫn chưa được uống nước. Hiểu hả?

Hoặc có một vị nữa đó là Ngài Dhammarakkhita, ngài tu 60 năm thuộc lòng Tam Tạng, tinh thông số giải, lúc Ngài bị trọng bệnh, Ngài hấp hối thì người đệ tử của Ngài mới sẵn đây tôi cũng phải nói thêm là lúc đó Thánh nhân còn nhiều lắm lắm. Đức Phật Niết bàn rồi mà Thánh nhân còn đông lắm. Cho nên người đệ tử theo cái thói quen, không phải thói quen mà theo cái cái xu thế của thời đại. Thì lúc vô chăm sóc thầy, thấy thầy thoi thóp thì người đệ tử mới hỏi, thưa thầy có phải là thầy đã hoàn tất đạo nghiệp [pali] hoàn tất, chuyện nên làm đã làm, thay vì người ta nói Thánh thì ông nói có phải là Ngài đã [pali] là làm xong cái chuyện cần làm hay chưa? thì ông thầy hiểu học trò muốn hỏi cái gì, thì ông thầy Dhammarakkhita Ngài nói là, một đời này tu hành của ta đó, ta mong được gặp đức Phật Di Lạc Nhưng bây giờ ta mệt mỏi lắm rồi. Gặp pháp cũng là gặp Phật. Hiểu cái câu đó không? Gặp pháp cũng là gặp Phật. Thôi thì bây giờ không gặp Đức Phật Di Lạc nhưng mà hành trì theo Phật pháp của chư Phật cũng là thấy Phật. Con đi ra đi.

Thì người học trò mới bước ra tới cửa thì Ngài vỗ tay 3 tiếng. Học trò quay lại Ngài nói xong rồi, chứng A La Hán, thì học trò chỉ bước ra tới cửa, rồi Ngài vỗ tay, học trò quay trở lại Ngài nói xong rồi, nhanh như vậy, Có nghĩa là suốt thời gian đó là Ngài đứng trên giếng Ngài nhìn xuống hiểu không? tay cầm gàu, tay cầm cái gàu, tại suốt thời gian đó trong kinh Ngài sống chánh niệm, Phật pháp tinh thông, biết cái này là Uẩn, Xứ, Giới, Đế biết rõ đây là Duyên khởi, 24 Duyên hệ, biết rõ hết, nhưng mà vì cái Tâm nó còn bị dính cứ Mettreya, Metreya, Phật Di Lạc, Di Lạc không đắc được. Khi mà Ngài quyết định là Ngài quyết định là thấy pháp chính là thấy Phật quyết định như vậy rồi đấy.

Thì bây giờ thôi quá mệt, 80 tuổi rồi đau quá, đau rây rứt. Thì cứ nói học trò con đi ra đi thầy cần ít thời gian, thì học trò ra tới cửa là ông thầy vỗ tay nói xong rồi, nhanh như vậy, thì mình phải học Phật pháp đến cái mức như vậy. Tức là chánh niệm phải liên tục. Chánh niệm liên tục với một niềm tin sắc son. Một niềm tin sắc son, một nhận thức là thấu đáo. Mọi thứ đều là khổ. Pháp thiện, pháp ác đều là khổ.

- Tất cả ác đều là khổ. Riêng tham ái vừa là khổ vừa là nguyên nhân khổ.

- Tất cả pháp thiện đều là khổ. Riêng Bát Chánh Đạo. Riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ.

Phải tin sắc son như vậy rồi bắt đầu tu. Chánh niệm miên mật. Có ba lý do tại sao mình phải chánh niệm liên tục. Nhớ không?

1/ Không biết cơ hội đắc đạo là lúc nào.

2/ Hai không biết lúc chết là lúc nào.

3/ Ba, không biết cái giây phút tới mình tạo nghiệp gì?

Chỉ cần thất niệm là không biết tạo nghiệp gì, khiếp như vậy. Phải sắt son, phải học giáo lý để mà khi cần là mình đã chuẩn sẵn ba cái song rồi, là cứ thế mà mình chun ra thôi. Còn đấng này là học cho vui và cái niềm tin của mình có mấy cái chuyện trong kinh nói mà có bốn cái niềm tin mà mình không có.

- Tin thứ nhất là mình không có thiết tha tin rằng mọi thứ là khổ.
- Thứ hai, mình không có tin lắm cái chuyện là tham ái là nguồn khổ
- Thứ ba mình cũng không có tin lắm cái chuyện muốn hết khổ thì đừng có thích nữa.
- Và thứ tư khi mình không tin ba cái đầu thì làm gì có cái niềm tin thứ tư. Niềm tin về Đạo Đế mình không có.

Ngay cái đầu tiên trong kinh nói nhục lắm. Ngay cái đầu tiên là mình đã không có rồi. Mình đâu có tin mọi thứ là khổ. Có lần tôi nói cái đó, Phật tử nhào nhào lên, con làm gì con không tin. Nó có đừng có nói dóc, thử bây giờ mà... bà đó bà cũng già rồi. Tôi nói bây giờ tôi lười ra cho cô 40 tuổi phải không? Cao 1m8 chân dài, có 1 tỷ đô la trong nhà băng, 200 thăng hoàng tử dầu hỏa Ả rập râu quai nón, thơm phức. Nó chờ Rolls Royce trước cửa đó, trực thăng đậu kín sân. Lúc đó cô có tu không? Cô có thấy đời là khổ không? Hiểu không? Chứ đừng có nói dóc. Không phải dễ đâu. Người ta phải đạt tới một cảnh giới là mọi hiện hữu là khổ. Mọi cái thích chỉ là hiểu lầm. Phải đến cái cảnh giới như vậy đó. Thì khi mà trọng bệnh, ruột nó lòi ra người ta mới vẫn còn tu được. Bởi ta phải biết mọi hiện hữu là khổ mà phải niệm cái câu đó từ ngay bây giờ, chứ còn mình bây giờ mình trời đất ơi, mình xấu quắc, già chát bao nhiêu vấn đề là mình mệt mệt, mình mới tìm thấy Phật pháp chứ thử mà mình ngon chút còn khuya hiểu không? chưa gì hết là đã lo nó nói xấu Sư mình rồi.

Hỏi:

Bạch sư xin hoan hỉ cho một cái câu hỏi cuối ạ. Trường hợp một người cách đây cũng khá lâu rồi đã sát hại cả một gia đình làm sao biết đây là nghiệp kiếp trước của nhà này hay là nhân mà người này đã gây tạo ở kiếp này?

Đáp:

Cái chuyện nó không cần thiết. Tại sao mình phải xác định cái đó là nghiệp chi? Hiểu không? Mình đã học giáo lý rồi, mình biết là mọi thứ không có cái gì ngẫu nhiên mà có. Xong chưa? Chỉ cần biết vậy thôi. Còn cái chuyện mà mình làm sao mà biết là nghiệp gì cái đó theo tôi thì quý vị thấy cần chứ tôi thấy không cần. Bây giờ tôi chỉ biết cần biết có chuyện thôi. Không có gì trên đời này ngẫu nhiên mà có. Xong, vậy thôi, chứ còn mà tự nhiên giống như có người hỏi tôi nhiều câu nghe nó hay mà dở ẹc. Sư ơi Sư làm sao mình biết mình có đủ Ba la mật hiểu không? Cái tôi hỏi ngược lại cổ một câu, tôi hỏi mình đâu có cần biết là mình kiếp này có làm triệu phú hay không? Mình chỉ cần nỗ lực làm giàu. Hiểu không? Hiểu tôi nói không? Chứ tự nhiên đi hỏi thầy, thầy coi tôi có làm triệu phú được không? Cái câu đó rất là ngu, không có cần thiết. Như cái bà đó bả lại bả nhờ ông thầy bói coi tay, rồi coi chân, coi chỉ bụng, chỉ lưng tùm lum. Hỏi thầy năm nay tôi 49 tuổi mà thầy coi chừng nào tôi đổi đời chứ tôi khổ quá.

Thì ông thầy ổng coi coi xong ông nói, nữ mạng mà mệnh hỏa hử? càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài. Hai năm nữa là khá, hỏi sao khá thầy? nó khổ lúc đó nó quen rồi, nó thêm hai năm nữa nó quen, chứ bói tương lai không bằng tạo tương lai. Bây giờ muốn biết có giàu hay không thì bây giờ có chịu làm ăn hay không. Ăn rồi cứ cầm cái bộ bài xòe. Ăn rồi cứ xòe không bà cổ tôi sao tôi giàu. Các vị hiểu không? Chích hút, nghiện ngập, bài bạc, gái gú, gái nuôi trai, trai nuôi gái mà đòi giàu là giàu cái gì? cho nên tự nhiên bây giờ đi hỏi câu nghe nó hay hay mà còn ngẫm ngẫm là nó hơi ngu ngu, là không có cần biết mình có đủ Ba la mật hay không cầm đầu tu.

Cái thứ hai là không biết người ta bị giết vậy làm sao mình biết đó là quả của người kia hay là nhân của người này. Không cần biết. Chỉ cần biết rằng không có gì là ngẫu nhiên. Xong, biết cái đó làm cái gì? mà người ta nghe người nào hỏi câu đó vậy? biết làm cái gì? mệt, đi ngủ đi, nghe nó nhẹ vậy đó.

Hỏi:

Bạch sư con rất là khó xử với cái tình huống này, nhưng mà con cũng xin phép đọc. Tại đây không phải là câu hỏi nhưng mà con không đọc thì con lại thấy con có lỗi. Kính sư vì Sư dùng cái câu trăm năm trong cõi người ta cái gì không biết thì tra Google. Sư hiểu sai ý con vì Sư không chịu nghe con giải thích. Thôi thôi biết bả nói sai, biết bả rồi, cái bà đó cái mặt bả là biết rồi, cái bà đó tại sao

mà người ta gia đình nó cãi nhau vì một là thích giải thích, thứ hai là không biết giải thích và từ đó có cái thứ ba là người kia không thích nghe giải thích.